

DEEL 1 VLUCHTEN

1.

JANUARI 2018

Behoedzaam sluit ik de deur van het slaapkamertje. Luna slaapt rustig door in de Maxi-Cosi die ik met mijn rechterhand vastklem, zo stevig, dat mijn knokkels wit uitslaan. Met mijn linkerhand grijp ik de trapleuning vast en op mijn tenen sluip ik naar beneden. De propvolle luiertas die om mijn schouder hangt, slingert een paar keer vervaarlijk heen en weer, maar gelukkig weet ik mijn evenwicht te bewaren en heelhuids bereiken we de voordeur.

Ik pak de autosleutel van het haakje en aarzel. Dan reik ik ook naar mijn huissleutels en laat ik ze in mijn jaszak glijden. Op de tast vind ik het koffertje dat voor me klaar staat in de gangkast. Ik open de statige, houten voordeur en hou mijn adem in; het slot maakt meer lawaai dan ik me kan herinneren. Gelukkig, het blijft doodstil in huis. Zo zacht mogelijk trek ik de deur achter me dicht en verdwijn ik de donkere vriesnacht in, mijn vrijheid tegemoet. Ónze vrijheid.

Mijn rode Fiat Panda heb ik gisteravond met opzet om de hoek geparkeerd. Ik open het portier, maak voorzichtig de MaxiCosi vast op de passagiersstoel, gooi mijn koffer in de achterbak en start de auto. In digitale cijfers licht de tijd op: 3.08. Ik huiver en schud een

opkomende rilling van me af. Ik ga dit echt doen! Met een nieuwe adrenalinstoot trap ik het gaspedaal diep in en ik rij de stad uit, de A12 op. Ondanks dit nachtelijke uur is er toch aardig wat verkeer op de weg. Ik haal een paar vrachtwagens in, en als ik de ringweg van Utrecht gepasseerd ben wordt het rustiger.

Ik kijk opzij naar Luna die zich voorbeeldig gedraagt. Af en toe wordt ze even wakker; dan kijkt ze me met haar grote, blauwe ogen aan alsof ze wil zeggen: ‘Het is goed, mama’, maar ze geeft geen kik en slaapt rustig verder. Haar duimpje glijdt naar beneden en haar mondje zakt open; ik moet de neiging onderdrukken om haar te knuffelen.

Ze is het mooiste cadeau dat ik ooit heb gekregen. Ondanks alles ben ik Erik eeuwig dankbaar dat hij mij een dochter heeft geschonken. Op de valreep. Volgende maand word ik eenenveertig; een jaar geleden had ik me niet kunnen voorstellen dat het er nog van zou komen. Ik had me er al bij neergelegd dat het moederschap voor mij niet was weggelegd.

Mijn liefdesleven is een aaneenschakeling geweest van moeizame relaties en mijn kinderwens fluctueerde van dag tot dag, van vriend tot vriend. Ik wilde wel kinderen, maar was bang. Wat als er iets misging? Als de relatie uit zou gaan? Was ik überhaupt wel in staat om een kind op te voeden? Ik vond het al ingewikkeld genoeg om voor

mezelf zorgen, laat staan dat ik de verantwoordelijkheid zou krijgen voor zo'n hulpeloos schepsel.

Toen mijn moeder plotseling overleed, nu bijna vier jaar geleden, werd alles anders. Mijn moeder, met wie ik altijd alles had gedeeld, kreeg alvleesklierkanker. Voor ik het goed en wel besepte, stond ik naast haar kist. En het verlangen naar een kind werd opeens belachelijk groot. Zo groot dat ik er 's nachts wakker van lag, met pijnscheuten in mijn buik. Ik wilde ergens bij horen, ergens voor zorgen. Onvoorwaardelijk liefhebben en geliefd worden. Nodig zijn. Ertoe doen.

Ik streel zachtjes Luna's donzige haartjes, terwijl ik mijn ogen strak op de weg hou.

Arnhem doemt op in de verte en daarna passeer ik al snel de Duitse grens. Ondanks dat ik geen oog heb dichtgedaan, voel ik me fitter dan ooit. Vanaf het moment dat ik het besluit nam om te vertrekken, samen met Luna, is er een soort oerkracht in me ontstaan. Ik heb veel te lang met me laten sollen; ik neem nu weer het heft in eigen handen.

Ik doe de radio aan en zing zachtjes mee met Marco Borsato. *'Ik leef niet meer voor jou!'* Ik zou het wel uit willen schreeuwen, net als Marco, maar ik ben bang dat ik Luna wakker maak. Eigenlijk hebben woorden veel meer impact als ze fluisterend worden uitgesproken.

'Je hebt me keihard voorgelogen, besodemieterd en bedrogen. Dus droog de tranen in je ogen ...' mompel ik zachtjes. De tranen stromen over mijn wangen, maar ik

voel geen behoefte ze te drogen. Laat maar gaan, het mag. Hier, in de donkere bescherming van mijn auto, samen met mijn allerliefste bezit, mag ik mezelf zijn.

2.

NOVEMBER 2016

De regen klettert met lange uithalen tegen het raam. Met een mistroostige blik kijk ik naar buiten, waar de bladeren een rondedansje uitvoeren alvorens tegen het natte asfalt aan te plakken.

Ik heb altijd een beetje moeite met de herfst. Zolang het zonnetje schijnt heb ik nergens last van, maar zoals nu, als de wintertijd is ingegaan en het buiten zo donker is dat je om vier uur 's middags al met de lichten aan zit, word ik flink chagrijnig. Ik pak de LINDA van de salontafel, die ik speciaal gekocht heb om mezelf een beetje op te vrolijken, blader er wat doorheen, maar er staat niets in dat mij voldoende kan boeien om het hele artikel te lezen.

Mijn gedachten dwalen af naar vorige maand, toen we te horen kregen dat zeven van de tien diëtistes ontslagen zouden worden in het ziekenhuis waar ik drie jaar geleden ben komen werken. Even dacht ik nog dat ik als ervaren diëtiste bij de drie zou horen die mochten blijven, maar die hoop werd al snel de grond in geboord toen ik hoorde dat ze het principe *last in, first out* zouden hanteren. Ik was weliswaar een van de oudsten, maar de meesten werken er langer dan ik. Ik was de pineut. Sinds diëtetiek nauwelijks nog wordt vergoed, is er voor diëtistes veel minder werk. Er zijn maar weinig mensen

bereid om zelf een diëtiste te betalen. Pas als het echt ernstig wordt en ze in het ziekenhuis belanden met morbide obesitas of anorexia mag je tegenwoordig aan de bak. Maar drie diëtistes kunnen dat werk makkelijk aan.

En nu zit ik thuis op de bank. Gisteren was mijn laatste werkdag en ik heb opeens zeeën van tijd. Aan de ene kant wel lekker natuurlijk, maar ik heb geen idee wat ik er mee aan moet. Het liefste had ik mijn spullen gepakt en was ik op reis gegaan, maar daarvoor zal ik eerst moed moeten verzamelen. Ik ben ooit een keer alleen op vakantie gegaan, maar ik voelde me zo zielig en eenzaam dat ik binnen drie dagen weer thuis was.

Ik sta op en schenk mezelf nog een glaasje port in. Langzaam sip ik het zoete troostvocht weg, dat mij aangenaam verwarmt van binnen. De neiging om mijn moeder te bellen, dringt zich vaag op. Belachelijk, ze is allang dood, maar op momenten zoals deze, als ik me eenzaam en zielig voel, “vergeet” ik dat nog steeds. Ik pak mijn telefoon en loop mijn WhatsApp contactenlijst af. Wie zal ik eens appen? Ik moet er even uit. Het leven is te kort om te zwelgen in zelfmedelijden.

De lichten gaan aan tijdens de aftiteling. De halfllege zaal komt langzaam in beweging. Naast me rekt Saskia zich uit.

‘Mooie film,’ zegt ze, een geeuw onderdrukkend.

‘Ja.’ Ik maak nog geen aanstalten om op te staan. De Italiaanse film over een familie op het platteland in Zuid-

Italië heeft indruk op me gemaakt. Waarom weet ik eigenlijk niet. Zo spectaculair was het niet. Vrij sloom eigenlijk. Maar de hele sfeer, het landschap, de personages, de taal - ik kreeg er kippenvel van. Mijn vader is een Italiaan, maar ik ken hem amper; ik ben alleen door mijn moeder opgevoed. Ik heb niets met Italië. Ooit ben ik een paar dagen in Rome geweest, maar daar had ik niet dat gevoel van herkenning dat ik kreeg bij het kijken naar deze film.

‘Zullen we nog wat gaan drinken?’ vraagt Saskia, terwijl ze opstaat. Aan de andere kant staan een paar ongeduldige mensen naast me, die kennelijk haast hebben om de bioscoopzaal te verlaten.

‘Ja, goed.’ Ik pak mijn tas van de grond en volg Saskia naar de uitgang.

‘Hier?’ In het café van het Louis Hartloopercomplex waar de film draait, is het gezellig druk.

‘Ach ja, waarom ook niet?’ Het spreekt me totaal niet aan om met dit miezerige weer over de Utrechtse grachten te struinen.

‘Wat wil je? Ik trakteer.’

‘Doe maar een witte wijn. Dank je!’

Lief van Saskia dat ze me op sleeptouw genomen heeft. Ze reageerde direct op mijn wanhoopskreet op WhatsApp, ondanks het feit dat ze een drukke baan heeft. Ze is mijn allerbeste vriendin; we kennen elkaar al sinds de brugklas. Een vriendschap voor het leven. En ook al spreken we elkaar allang niet dagelijks meer, soms zelfs

maandenlang niet; het moment dat we weer contact hebben, pakken we de draad weer op alsof er geen tijd is verstreken.

Terwijl Saskia voor de bar staat te wachten tot ze aan de beurt is, kijk ik het café rond. Alle tafeltjes zijn bezet nu de bioscoopzaal is leeggestroomd. Het publiek bestaat voornamelijk uit hippe dertigers en veertigers, het standaard filmhuispubliek. Er heerst een nadrukkelijk ons-kent-ons-sfeertje. Het geroezemoes om me heen verstomt even als een boomlange man in een beig e trenchcoat voor de ingang verschijnt. Zijn donkere, halflange haar hangt in natte slierten om zijn gezicht, maar ondanks dat ziet hij er bijzonder aantrekkelijk uit.

‘Kijk eens wie we daar hebben,’ roept een man in een zwartleren bikerjack met een grote grijns op zijn gezicht, ‘Erik, jongen, hoe is ’t ie?’ Hij slaat hem gebroederlijk op zijn natte schouder.

Erik beantwoordt het warme onthaal met een korte omhelzing. ‘Nou ja zeg, Frank, da’s ook toevallig!’ Hij kijkt het kringetje rond waar Frank deel van uit maakt.

Twee vrouwen van ergens in de veertig, in loeistrakke jeans, met een flinke laag zorgvuldig aangebrachte make-up, kijken Erik smachtend aan. Ik kan ze geen ongelijk geven; het is een lekker stuk. Een persoonlijkheid waar je niet omheen kunt. Ook ik sta gebiologeerd te kijken. Erik kijkt om zich heen; onze blikken kruisen elkaar. Even laat hij zijn blik op mij rusten, maar in een split second is

dat moment alweer voorbij. Waarschijnlijk heeft hij me niet eens opgemerkt.

Saskia komt terug met twee glazen witte wijn. ‘Zo, wat is het druk hier.’ Ze kijkt me lachend aan en neemt een slokje van haar wijn.

‘Ja, inderdaad. Had ik niet verwacht eigenlijk.’ Het is eeuwen geleden dat ik hier voor het laatst was, buiten op het terras. B innen was ik nog nooit geweest.

‘Gezellig wel. Is er nog ergens een tafeltje vrij?’
Saskia kijkt om zich heen.

‘Ik vrees van niet.’ Ik speur nogmaals het café af en vang de blik op van Erik, die me nu met onverholen belangstelling staat te observeren. Er gaat een kleine schok door me heen en ik draai me snel om. Ik had het me dus niet verbeeld.

‘En wat ga je nu doen?’

‘Eh ... wat?’

‘Nu je je baan kwijt bent, bedoel ik.’

‘Tja, solliciteren neem ik aan.’

‘Heb je dat nog niet gedaan?’

‘Nee zeg, ik heb gisteren nog gewerkt. En ik word de ko mende drie maanden nog doorbetaald.’

‘Ja, maar als ik jou was ...’ Saskia begint een verhandeling over alle middelen die ik kan inzetten om zo snel mogelijk een nieuwe baan te bemachtigen, maar ik luister maar met een half oor.

Mijn blik glijdt af naar Erik, die een geanimeerd gesprek is begonnen met een van de dames uit het

groepje waar hij bij staat. Ze heeft goudblonde krullen, reebruine ogen en kuiltjes in haar wangen als ze lacht. Beslist aantrekkelijk, realiseer ik me met een steek van jaloezie. Mijn ogen glijden naar beneden en tot mijn voldoening zie ik dat haar lichaam verre van perfect is. Het mintgroene truitje kan een flinke vetrol boven haar skinny spijkerbroek amper bedekken. Ook de zichtbare uitstulpingen op haar rug rondom haar bh-bandjes zijn er stille getuigen van dat haar figuur betere tijden heeft gekend. Plotseling heeft ze door dat ik haar aanstaar en ze werpt me een geïrriteerde blik toe. Ik draai me snel om en knik begrijpend naar Saskia.

‘Nou?’ Ze kijkt me vragend aan.

‘Je hebt gelijk, ik ga er morgen direct mee aan de slag,’ stel ik haar lukraak gerust. ‘Good girl.’

Ik knik instemmend en neem een flinke teug van mijn wijn.

Ik durf niet meer achterom te kijken, maar ik heb het gevoel dat elke beweging die ik maak niet onopgemerkt blijft.

‘Kijk, daar komt een tafeltje vrij!’ Zonder mijn reactie af te wachten, loopt Saskia zigzaggend tussen de cafébezoekers door. Ik volg haar, waarbij ik met mijn schouder tegen Eriks arm tik.

Deed ik dat nou expres of ging het per ongeluk?

‘Ga je alweer weg?’ Zijn felblauwe ogen kijken me geamuseerd aan.